

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadónivali ár
kedvezményben részesít.

A „Nyilttér” rovatban
közlendő cikkekért soronként
10 kr. fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetések, nyilttéri cikkek, stb. a kiadónivaliban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A helyzetről.

Nehéz időknek nézünk elébe. Azokat a nagy kérdéseket, melyek Keleten és Nyugaton a nagyhatalmak között felmerültek, aligha lehet ezuttal a zöld asztalnál tintával elintézni. Lassan borul a láthatár, de a fellegek egyre szaporodnak s csak idő kérdése, hogy a vihar mikor fog bekövetkezni. Az egész Európa egy nagy vulkán, mely forr, zajong és hánykolódik. A belső tűz keresi a helyet, hol utat törjön magának. Hogy hol fog az explozió megtörténni, Keleten vagy Nyugaton, az még a jövő titka, de hogy utat kell törnie magának, az már bizonyos. Talán már a jövő tavasz, talán később megszólal a harci riadó; erdők, mezők csendjét a háboru zaja veri fel s áldott rónáinkon nem a szorgalmas földműves, hanem a halál tart aratást. A béke áldásait a háboru pusztítása váltja fel s mindazt, mit a nemzetek sok évi szorgalmas munkálkodással szereztek, megemészti a hadsereg, a harc dűhe által lesz semmivé. S ha majd bevégeződik a háboru, a költségeket megfizeti a nép.

Áldoznia kell vérével, életével, s a kik életben maradnak, dolgozzanak még egy évtizedig, hogy egy áldástalan háboru költségeit megfizethessék. És az csaknem egyre megy, hogy milyen lesz a vége. Ha győzünk, a dicsőség a hadvezéreké, kiknek borostyánt fűznek homlokukra, s a jó népek meg van engedve, hogy nemzete dicsőségének örvendjen; ha meg a vállalat balul üt ki, bánkódní is szabadság; de mindkét esetben a nép viseli pénzben és vérben a háboru terheit.

A népfölkelési törvényt is kurtán-furcsán megszavazta a magyar országgyűlés. Most már Isten kegyelméből az ország munkaképes ereje katona, ki sorhadbeli, ki honvéd, ki népfölkelő, s ha szükség van rá, mindeniknek menni kell.

Ámde ki számíthatja ki a háboru esélyeit? Nem történhet-e meg, — a mia mostani viszonyok mellett igen valószínű is — hogy a háboru olyan szerencsétlen fordulatot vesz, hogy az egész hadi állományunk sikra kell szállania? A nemzet ereje, jövődjé pusztul, és ez a legnagyobb csapás. A mit pénzben veszünk, azt szorgalommal ki lehet pótolni; de ha egy generáció nagy része elpusztul, ez kipótolhatatlan veszteség.

Az a toldozott-foldozott állapot, mit jelenleg európai békének nevezünk, jelenlegi alakjában nem tarthatja fenn magát, de nincs kizárva a lehetőség, hogy az érdekek valamely uton kiegyenlítetnek és a háboru veszélye egy időre

elmúlik. Mi buzgón kívánjuk ezt, mert a sovány béke is jobb a kövér háborunál.

Mi ujság?

A képviselőházból. A közlekedésügyi budget február 10-iki folytatolagos tárgyalásánál Baross miniszter Enyedi Lukács felhívására nyilatkozott a kormány közlekedésügyi politikájáról. A földművelés- ipar- és kereskedelemügyi miniszterium költségvetésénél megindult vitából két érdekesebb s fontosabb tárgy domborodott ki. Az egyik a bogyártás kérdése volt. Ezt Szalay Imre hozta szóba a földművelésügyi miniszterium tárcájának számos ágára kiterjeszkedő beszédében. Szóltak a bogyártásról Vadnay Károly s Nendtvich is. A miniszter kijelenté, hogy a kért törvényjavaslatot egyelőre nem fogja betervezni, egyelőre adminisztratív uton fog a kormány próbálni segíteni a bajon. A másik fontos tárgy volt a romániai vámszerződés ügye. A tartalmas vitát Károlyi Sándor gróf indította meg. Ő abban a hitben van, hogy ránk nézve nincs valami különös érdek abban, hogy a szerződés Romániával létesüljön. Nekünk csak az az érdekünk, hogy a nyers terményeknél némi csekély vámok legyenek, de annál magasabb védvámok hozassanak be az állatokra nézve, a melyek Romániából jönnek. Utána Széchenyi Pál gróf kereskedelmi miniszter, majd Enyedi Lukács szólaltak fel. Ugron Ákos inkább ohajtja Romániával szemben azon állapotot, a melyben ma vagyunk, t. i. a vámszerződés nélküli állapotot, mintsem ily szerződés megkötését. Volt alkalma nem egyszer a miniszternek is meggyőződnie azokról a szekaturákról, melyeket különösen a bőr- és üvegáruk bevitelénél az illető iparosokon elkövettek. Hát megújítsunk ilyen szerződést? Megkötjük a szerződést a nélkül, hogy az erdélyi ipart a behozatalnál való zaklatásoktól tisztítsuk? Ezért sokkal jobb, ha megmaradunk a mai állapotban. Utána György Endre szólalt fel.

A romániai kereskedelmi szerződés kérdése foglalkoztatta 11-én is a közgazdasági tárcza költségvetési vitájában felszólalókat. A függetlenségi Becker János volt az ülés első szónoka s ő hozta újra napirendre a fontos kérdést. Behatóan szólt ehhez Horváth Gyula, ki ez ügy tanulmányozása végett Romániában is járt s az egész ház érdeklődése közben adta elő tapasztalatait. E tárgyról beszélt Zay Adolf is, a ki az erdélyrészi ipar érdekében a szerződés megkötése mellett tört lándzsát. Apponyi Albert gróf is alaposan taglalta a kérdést. Apponyi is, miként Károlyi Sándor gróf, nem kíván Romániával szerződést mezőgazdasági érdekeink egyik legkiválóbbjának, állattenyésztésünknek károsodása árán. Feltűnt keltett Apponyinak beszédében az, a mit a közös vámterület ellen mondott. A romániai vámszerződés feletti vitát Széchenyi miniszter fejezte be. A miniszter, válaszolva Lits Gyulának beszédére, a közgazdasági előadók intézményéről azt a nyilatkozatot tette, hogy ez az intézmény fenn fog maradni tovább is, csak hogy nem fizetéses, hanem tiszteletbeli hivatal lesz. Nagy figyelemmel

hallgatott szónoka volt a háznak Herman Ottó is, a ki főleg borászati dolgokkal foglalkozott. Szólt a filloxera kérdéséről s a bogyártásról s a miniszter mindkettőre nézve az ő álláspontjának adott igazat.

A földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium költségvetésének tárgyalása folyt február 12-én is. Megkezdte a vitát Zimándy Ignác, folytatta Petrich Ferencz, a ki a mezőgazdaság számos ágára s a budget megfelelő tételeire kiterjeszkedő alapos beszédben foglalkozott gazdasági bajainkkal. Gondoscs Benedeknek ismert kedélyes páthoszu beszéde derűs félbeszakítása volt a komoly vitának. A második Sándor a romániai vámszerződéssel foglalkozott. Beksics Gusztáv fejtegetései nem keltették azt a figyelmet, a melyet megérdemelt volna. A támadások azonban Beksics ellen a következő szónokok részéről egy oldalról sem maradtak el. Ellene fordult Szalay Károly, ellene fordult Lázár Ádám, a ki a fejére olvasta Beksicsnek egy, a kézdí-vásárhelyi iparosok előtt tartott beszédét, a melyben a Lázár felfogása szerint másképp szólt a romániai szerződés ügyéről, mint most a házban, s ellene fordult Andrássy Manó gróf is olyan beszéddel, a mit nem nagyon lehet kormánypártinak nevezni. Andrássy Manónak rövid, de érdekes felszólalásával s Wahrmann Mór előadó zárszavával véget ért a közgazdasági költségvetés általános vitája. Az ülést a kérvények tárgyalása rekesztette be. A pálinkát fürdőül használó tolnai regalebélőnek dolgait taglalta itt Rácz Géza a ház undora s az elnök rendreállításai közt.

A delegációk behívásának ideje a Bécsben tartott közös miniszteri tanácsban márczius első felére, 8-ik és 15-ike közötti valamelyik napra állapított meg. A hadügyi kormány a hadsereg felszerelésére 60 millió frt hitelt fog kérni, a népfelkelés felszerelésére, meg az osztrák és magyar részre 8-8 millió frtot.

Pénzügyminiszteri válság. Szapáry Gyula gróf helyébe Tisza Kálmán fog ideiglenesen kinevezettni s államtitkár Vekerle Sándor min. tanácsos leendő. A belügyi tárczát — egy hír szerint — báró Bánffy Dezső, Szolnok-Dobokamegye főispánja fogja átvenni.

A vámtárgyalások Románia és Ausztria-Magyarország között szünetelnek. Még néhány héttel ezelőtt biztosra vette mindenki, hogy az ujonnan megindult tárgyalások eredményre fognak vezetni, hogy megszűnik a vámháboru, és e helyett azt kell tapasztalunk, hogy a tárgyalások hosszú időre szakították meg és egyelőre úgy látszik, nem is gondolnak arra, hogy azokat újból felvegyék. Önkéntlenül fölmerül az a kérdés, mi lehet ennek az oka, s a ki csak félig-meddig ismeri a romániai viszonyokat, minden habozás nélkül megadhatja a feleletet. A vámtárgyalások félbeszakításának oka: a bukaresti orosz ügynökség magatartása. Oroszország semmi áron sem akarja, hogy Ausztria-Magyarország és Románia között a vámszerződés s ennek alapján bizonyos barátságos viszony jöjjön létre. Bratiann miniszterelnök ennél fogva — nehogy osztrák-magyar barátnak lássék — nem meri a tárgyalásokat

felvenni, s nem meri a román kamara elé terjesztetni, hol az orosz zsoldban álló ellemek részéről heves ellenállásra talál. Ennél fogva nincs egy hamar kilátás, hogy a vámháboru megszűnjék.

Háborus hírek. Kedvezőtlen hírek érkeznek Oroszországból. A csár birodalmában szakadatlanul folynak a hadikészülődések és az orosz kormány minden békés nyilatkozata dacára is kétségtelen, hogy e nagymérvű előkészületek nem egyszerű óvatosságból eredő intézkedések, hanem a meghatározottan agresszív jellegűek. Nagy hadsereget koncentrálnak a galicziai határon s folyton újabb csapatokat indít délnek. A hajó- és fegyvergyárakban lázas tevékenység uralkodik s minden jel arra mutat, hogy Oroszország egész csendben háborura készül. Ausztria-Magyarország és Oroszország között élesebb az ellentét, mint valaha.

A bolgár válság. Hír szerint a bolgár válságban agasztó fordulat állott be. Oroszország ellenszere Ausztria-Magyarország iránt növekedőben van.

Afrikai háboru. Az olasz gyarmatot ért csapás — melyet mult számunkban röviden bevezettünk volt — Olaszországban kinos hatást szült. Több helyen zajos tüntetéseket rendeztek a kormány ellen. Robilant gróf külügyminiszter s az összes miniszterium lemondott. Kitchener ezredes Kairóból érkezett távirata szerint abissziniak az olaszokat Masszauna előtt újra megtámadták. A harc a sánczok körül makacs és véres volt, s az olaszoknak vissza kellett vonulniok. Az abissziniak négy ágyut elfoglaltak, s a sánczokat lerombolták.

Felhívás a t. közönséghez.

A mult év december havában, mint növegyeletünk egyik alelnökéhez, következő felhívás jött hozzám:

„Mélyen tisztelt Nagyság! Midőn szerencsénk van Nagyságodnak becses tudomására hozni, hogy megyénk gazdasági egylete 1887. október havában termény-, állat- és iparkiallítás rendezend, mely alkalommal az erdélyi gazdák VI. vándorgyűlése is körünkben tartatik: bátorkodunk Nagysádat illetelmes tisztelettel felkérni, méltóztatassék körében hazafias vállalatunk köztudomásra hozni és ő nagyságaitak nevünkben a résztvételre felkérni, mert a rendezendő kiállításban ohajtjuk a nő munkákat is a lehető legnagyobb mérvben képviseltetni.

Azon kelleme reményben, hogy Nagyság buzgó közreműködése vállalatunknak asikert biztosítja, kedves kötelességünknek tartjuk a részletek és további intézkedések felől Nagysádat esetről esetre értesíteni.

Magunkat becses pártfogásába ajánlván, maradunk Nagysádnak hódoló tisztelői:

Báró Bánffy Dezső, Szolnok-Doboka és Beszterce-Naszód megyék főispánja, mint kiállítási elnök. Szemmáry József, kiállítási titkár.

Deés, 1886. december hó.”

Ime, egy újabb kinálkozó alkalom, hol városunk és vidékének hölgyei és kitűnő gazdasszonyai, magukat kitüntetve, azon helységet és kört, a melyben élnek, emelhetik és anyagilag is sokat, igen sokat nyerhetnének.

Szerintem a férfiakra nézve még több e téren az előny. Emlékszem, hogy évekkel ezelőtt többen küldöttek városunkból ugyan-csak a báró Bánffy Dezső felszólítására a Deesen tartott hasonló irányú kiállításra tárgyakat és iparcikkeit, s dicsérő oklevelet nyertek többek között tek. Molnár István fenéképész ur és néhány nő, köztük azon időben az „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézetnél volt igazgatóné sat. sat. Vajha most még többen küldenének saját érdekükben!

Én a mire felhivattam, köteles vagyok annak megelélni a nyilvánosság terén; és itt talán bevégződik misszióm, de azok, kiknek üzleti érdeke megkívánja, ne mulasszák el a jó alkalmat felhasználni annyival is inkább, mivel a szamosvölgyi vasuti közlekedés most a szállítást könnyíti, a mi már jelentékeny előny a kiállítókra nézve.

Műn e nemes irányú felhívást közzétennem, egyszermind az ügyet melegen ajánlom és maradok

Kézdi-Vásárhelyt, 1887. febr. hóban

honleányi tisztelettel
Székely Jánosné
ev. ref. papné
és a jót. nőegyl. egyik alelnöke.

Egy jelenet az ostromállapot idejéből.

Már 1851-ben a nagyjai cs. kir. Unterbezirks-Commissariatnál álltam alkalmazásban. A hivatalos személyzet állott négy lefegyverzett honvédtisztből és pedig: Dávid Péter, Balló Márton, Vas Antal, Baikó Lajos és egy cs. kir. főhadnagy mint albiztosból.

Egy alkalommal, midőn egész csendesen dolgoznánk, egy tisztességes székely katona az irodába belépve, Dávidhoz, kinek éppen századában mint honvéd altiszt szolgált, ezen kérdést intézte:

— Kapitány ur, hol van a főhadnagy ur?

Dávid egy kissé megütődve, szemmel inte, mire a kérdő a főhadnagyhoz lépve, előadta panasztát, de a főhadnagy közbeszólt:

— Várjon, később kihallgatom.

Majd iróasztala mellől felállván, kardot kötött s az ablakon kihajolva, így szólt ki:

— Johann, kommen Sie herein.

Pillanat mulva Johann vargyasi Districtsdragonos e szóval: „Befehlen“, belépett.

A főhadnagy a dragonosnak csak annyit mondta:

— Ezt az embert vegye fedezet alá.

Erre a dragonos az emberrel távozott.

Most már a főhadnagy így szólt hozzánk:

— Urak! Hallák, ugy-e, hogy ez az ember Dávid urat kapitánynak ezimezte? Ez oly kifejezés volt, a miért Maros-Vásárhelyre a Kriegesgericht elébe kellene kísértetni; de ha az urak hallgatást ígérnek, brevi manu itt a dolgot elenyésztetem.

Mi természetesen hallgatást ígértünk. Erre az embert felrendelte s a következő ítéletet hirdette ki:

„B. D. akkor, midőn Dávid Pétert kapitánynak ezimezte, lázító kifejezést használt s azért 15 botütésre ítéltetik.“

Felbevezésnek helye nem lévén, az ítélet azonnal végrehajtott, de én, mint kirendelt végrehajtó közeg, bár félve, hibás számítással 10-re mérsékeltem.

Ezen meggyaláztatás a becsületes embert pár hónap alatt a sirba vitte.

Ezen albiztos később Kézdi-Vásárhelyt is volt állomásban; hivatalon kívül igen előzékeny, humanus ember volt, s a mit hivatalából kifolyólag tennie kellett, gyakran megbánta.

Sokszor hallottam így nyilatkozni:

— Ez az idő, ez a rendszer a jóból is rosszat csinál; szemléletmást demoralizálódunk.

Most már csendes, még emléke is elmosódott. Mondjuk utána tehát: „Der Todt hat eine reinigende Kraft.“

A kinek háboru kell, legyen elkészülve az ilyen dologra is.

Nem vettem el az igazságból semmit s nem is tettem ahhoz semmit.

Bitai Baikó Lajos.

Különfelek.

— Időjárásunk. A valóságos tél csak most kezd Háromszéken beköszönni. Ismét havat kaptunk s a Nemere szele — melyből az idén nekünk ugyancsak kijutott — hozott csikorgó hideget. Kedden éjjel volt az idén a legnagyobb hideg.

— A kézdívásárhelyi „Vigadó“-alap javára február 19-re tervezett bál elmaradt. A tanács, mely ezen multság rendezését intézte, a jelenlegi időt, midőn már annyi bál és oly szép sikerrel folyt le, nem látta alkalmasnak s nem akarván ezen estélyt a bizonytalanságnak kitenni, megtartását kedvezőbb alkalomra halasztotta el.

— A negyedik korosztály behívását a honvédelmi miniszter ez idén aránytalanul több sorozó járásban rendelte el, mint a múlt években, minek az az oka, mert egyes vidékeken nem reméli a három korosztályból kiállíthatónak a szükségelt önjenz- és póttartaléki jutalékok. A negyedik korosztály tagjait személyre szóló külön idézvények által hívják meg a sorozásra s nem mint eddig, általános hirdetményen. A horvát-szlavonmegyei hatóságokat pedig esetleg kényszer-eszközök alkalmazására utasítja a miniszter, mivel ott évről-évre nagyobb ama hadkötelesek száma, kik a fősorozástól igazolatlanul távol maradnak. Elrendelte továbbá a miniszter, hogy azokat a hadköteleseket, kik mesterségesen előidézett vagy színlelt szembajjal jelentkeznek a sorozáson, egyébként azonban hadi szolgálatra alkalmasak, ama bajuk megállapítása végett a honvédség képviselője katonai kórházba szállíttassa.

— A „Varrottas“ a szalonban. A „Koloszvár“ írja: A kalotaszegi varrottas, s annak egyik legcinosabb alakja: a vagdalásos, bevezettetett a szalonba. Az erdélyi közm. egyesület második felolvasó estélyén sokan viselték s a drága külföldi csipkék mellett igazán szép volt a legelőbbkelő hölgyek ruháin a kalotaszegi paraszt nők finom izléses munkája. Szép is az, nemcsak a hazafiság tette mindenki előtt kedvessé, nem csupán betétül használták az estélyen sokan, hanem egész tablier-kezt láttunk varrottasból csinosan egybeállítva. A Gerő Lina ruhája majdnem egészen varrottasból állott és az estély legizlésesebb ruhái közé tartozott. Följegyezzük azok neveit, kik a varrottással ékített öltözetekben jelentek meg a hétfői estélyen: Gyarmathy Zsigáné, Anna leányával, Gyarmathy Miklósné, Szepesi Lajosné, Incze Józsefné, Gerő Lina és Hirschfeld Eliz.

— A népfelkelés tisztjei közé mint első az országgyűlési képviselők ohajtanak sorakozni. A mozgalomban nemcsak azok vesznek részt, kik a népfelkelés kötelekében tartoznak, a kibocsátott iven eddigelé körülbelül százan jelentkeztek, köztük többen, kik a negyvenkét évet túl haladták. A honvédelmi miniszter a jelentkezők számára tizenkét napra terjedő tanfolyamot rendez be, mely március 1-én kezdődik.

— A trónörökös kétféjű sasa. Hogy milyen hatással van a háboru folytonos szellőztetése a köznép fantáziájára, azt érdekesen illusztrálja az alábbi eset. A minap Brassó környékén, a Prásmáron tartott vásáron nagy izgalomban volt a nép. A háboru képezte a közbeszéd tárgyát. A szajásabb emberek bizonyosra állították, hogy itt van a háboru a küszöbön s azt a hirt terjesztették, hogy ez okból a trónörökös maga is Erdélyben jár, hogy mindenféle ábruhában a nép hangulatát s az ország állapotát kipuhatolja. Így például a minap mint házalat Szász-Maroson látták, onnét Heturra ment s ott este a főszolgabíró-tól kért szállást éjszakára. A főszolgabíró azonban éjjeli szállás helyett elfogatta az idegen házalat, a ki nem akarta magát igazolni, s csendőrökkel kísértette Brassóba. De mielőtt beértek volna a városba, egy hidon megállott a házalat, szétnyitotta a kabátját s oda mutatott mellére, a hol az elnémult csendőrök egy nagy... kétféjű sast pillantottak meg, a mi világos bizonyossága annak, hogy ő a trónörökös volt, a ki azután a kegyetlen főszolgabíró-t a főispánnal együtt elcsapta.

— A magyar vaskivitel kelet felé. A magyar mérnök- és építész-egyesület bányászati, kohászati és gépészeti szakosztályának közlebbi ülésén Kerpely Antal előadást tartott a magyarországi vasgyárak versenyző képességéről. Ama vádakkal szemben, hogy Ausztria-Magyarország nem képes vasat exportálni Romániába, számadatokkal bizonyítja, hogy Magyarország csak két kohója 15.000 métermázsával járult az azelőtti 70.000–90.000 métermázsára rugó osztrák-magyar vaskivitelhez.

— Az európai hadseregek menet-lépése. Az orosz lépés hossza 71 cm., Franciaországban, Ausztria-Magyarországban, Olaszországban, Belgiumban, Svédországban és Svájcban bámulatos a megegyezés. Mind-ezekben az országokban a menetlépés rendes hossza 75 cm., míg Németországban 80 cm. Az egy perc alatt megtett lépések összege Olaszországban 115, Németországban 112, Belgiumban 110, Oroszországban 120, Ausztria-Magyarországban 115–118, Franciaországban 112–116. Ebből folyólag a német sereg 89 métert, a francia 86 métert, az angol 88 métert, az olasz 90 métert tesz meg egy perc alatt. Ezek után a számok után ítélve, Olaszország halad a leggyorsabban előre s Ausztria-Magyarország alig egy gondolattal marad hátra.

— Magyar Afrika-utazó. A pozsonyi „West-ung. Grenzboten“ érdekes adatokat közöl egy magyar, még pedig pozsonyi születésű Afrika-utazóról, ki csak nemrég tért vissza a „sötét világrészből“ s jelenleg Pozsonyban időzik. E magyar Afrika-utazó Rakovszky Béla, Rakovszky István cs. kir. kamarásnak másodszülött fia. Rakovszky Béla régebben Port-Szaidban az ottani osztrák-magyar konzulátusnál volt alkalmazva. A törekvő fiatal ember 1883-ban ismét leutazott Egyiptomba s onnan 1884-ben hosszabb tanulmány-utrá indult, az utóbbi időben sokat emlegetett zanzibári szultánstól. A zanzibári szultán-ság Egyiptomtól délre fekszik Afrika keleti oldalán. E tanulmány- és felfedező-ut anynyival érdekesebb, mert Zanzibár egyúttal a német kelet-afrikai expedíció székhelye is, a hol Bismarck herceg tudvalevőleg német gyarmat alapítását kísérlette meg. Rakovszky mintegy két éven át időzött ez, európai emberre nézve csaknem lakhatatlan vidéken. Rakovszky is megkapta az ott uralkodó lázt s orvosai két ízben lemondtak róla; mindazáltal erős organizmusa kibírta a veszedelmes klímát. Rakovszky rendkívül gazdag gyűjteménnyel tért vissza, mely egyaránt becses a földrajz-íróra, ethnografusra s kereskedőre nézve. Oly becses gyűjtemény ez, a minőhöz foghatót alig lehet találni. A fiatal tudóst a bécsi keleti múzeum már föl is kérte, hogy tartson Bécsben előadásokat. Rakovszky, anyanyelvén: a magyaron kívül beszél francziául, olaszul, németül, spanyolul, törökül, arabsul, perzsául, portugálul; ezenkívül beszél három néger nyelvet, u. m. a suahelit, a makut és az angazidydyját; végül jól beszéli a hindosztán nyelvet. A keleti nyelveket Pozsonyban Komáromy tanártól kezdette tanulni. Elemi- és középiskoláit a pozsonyi evangélikus lyceumban végezte.

— A világ vége. Thompson Vilmos kiváló természettudós, a glasgowi egyetem tanára, a minap e kérdéssel foglalkozott a londoni Royal-Institucion egyik ülésén: mikor áll be a világ vége, vagy inkább, mikor szűnik meg az élet a földön? A felolvasást London előkelő közönsége nagy érdeklődéssel hallgatta. Adataiból kiemeljük a következőket. A földi élet végét mintegy tíz millió évre lehet tenni. Az élet forrása, a nap ugyanis folytonos kihűlésben van. E kihűlést a nap teste tömegének összehuzódása kíséri s szükségképp eljön az idő, mikor hőmérséke, melyet a fokokénti összehuzódásból támadó meleg hosszú időre kárpótol ugyan, hanyatlani fog. Ez alapon történt az a számítás, mely földgolyónk életét tíz millió évnél tovább tarthatónak nem mondja. Sőt ugyan-ezen alapon Thompson azt is kiszámította, hogy a nap husz millió évnél idősebb nem lehet.

— „Emlékeimből“ ezimű tárcacikkünk folytatása térhiány miatt kimaradt. Jövő számunkban közöljük.

Multságok.

A Vörös kereszt egylet bálja.

Kézdi-Vásárhely, 1887. február 10.

Az országos Vörös kereszt egylet Kézdi-Vásárhely városi és vidéki választmánya, feladatához hiven, mindent megtesz arra, hogy ez egylet anyagi erejét növelve, szükség esetén a sebesült harcosok segélyezését kifogástalanul teljesíthesse. Egy év leforgása alatt a háboru esetén berendezendő ágyak költségeire 577 frt 89 krt gyűjtött, f. folyó évi február 12-én e célra ügyvéd dr. Pethő Józsefné szül. Benedek Zsuzsa ő nagysága és Fejér Károly kir. aljárásbíró elnöklése alatt egy táncvizigalimat rendezett. A felmutatott szép siker, a nemes cél egyaránt megérdemlik, hogy ez estély lefolyásáról egy pár sorban megemlékezzünk.

A számtalan ékeesebbnél ékeesebb álarczosokon kívül ott láthattuk a vidék és város intelligenciájának nagy részét.

A tanácsház díszterme 8 órakor telve volt közönséggel.

Elsők voltak a megérkezésnél az elnökök, hogy az érkezőket fogadhasák.

A hálás közönség nem is maradt el. 30–40 pár tánczolta a négyeseket. A tüzesvérű fiatalsg újrázása, a csinos álarczosok élénk csevegése, talpraesett élceik, a kíváncsiak zibongása egész fővárosias életet varázsolt élénk. A sok elegáns maszk közül kiténtek: a barát, a markotányosnő, a két cigányonő, a japánno, a zsidó, a néger és a hárlekin sat.

Szerencsétlente becses megjelenésével a rendezőseget báró Szentkeresztly Stephanie ő méltósága is. Báljaink egyáltalában igen sokat köszönhetnek ő méltóságának.

Az eredmény ő méltósága buzgó tevékenysége folytán ugy az árvaházi, mint az olvasóegyleti, valamint a most említett kórházi báloknál nagyon is fényesnek nevezhető, 150–200 frt között forogván mindenkélt a tiszta bevétel. Legyen e helyen is elismerés és hála ő méltóságának nemes buzgalmaért.

A szép multság reggel 4 órakor oszlott szét, magával vive egy kedves est örömeinek száz meg száz emlékeit. A tiszta jövedelem meghaladja a 120 frtot.

A nemes cél, a harczban sebesült bajnokok ágy-alapja megérdemelte a pártfogást; méltó azon kitartó buzgalomra, melyet ennek növelése érdekében a Vörös kereszt egylet választmánya kifejt.

A rendező bizottság elnökei és bizottsági tagjai teljes mértékben kiérdemlik meleg elismerésünket.

Tudósításomat azon ohajjal zárom be, hogy a nagy közönséget, mint a buzgó rendezőket még sokszor üdvözölhessem hasonló czélú ügyek pártfogásáért és ily szép eredmény felmutatásáért.

Tenor.

Zabolán folyó hó 5-én a szegény tanulók javára megtartott zártkörű táncvizigalom a kívánalomnak megfelelőleg sikerült, melyet a fáradhatlan önfeláldozó elnök Hadnagy Károly, a lankadatlan munkás rendezőségnek köszönhetünk, kik a közművelődés fejlesztésére minden pillanatukat feláldozták. Ott láttuk vidékünk és községünk fiatal szép leányait és asszonyait, melyeket az alábbi sorban megemlítünk: Albu Berta k. a., Bodó Endréné, Balog Anna (Zabola), Bartha Istvánné (Páva), Csekne Mózesné, Csia Károlyné, Virma, Lina k. a. (Páva), Denk Károlyné, Erdős Lászlóné, Fejér Istvánné, Mari k. a. (Imecsfalva), tisz. Földes Györgyné kedves leányával, Finna Mihályné, Teréz k. a., György Lina, Hadnagy Ádámné l. Márka, Hadnagy Gyuláné l. Márka, Hadnagy Károlyné, Hója Józsefné l. Márczella, Jakab Gyuláné, Szabó Ágnes, Lina, Róza k. a., Vránék Liza k. a., Székely Miklósné, Osek Lajosné, Zsidó Mihályné, Ágnes stb. urhölgyeket. A kedélyes multság reggel 6 óráig tartott. A négyeseket több mint 40 pár tánczolta. Összes bevétel volt jegyekből 35 frt 30 kr; felülfizetésből 17 frt 90 kr. Felülfizettek: Gróf Mikes Benedekné ő méltósága (Zabola) 10 frt, Kied huszárhadnagy ur (Botfalva) 5 frt, Izsák Antal, Bajkó Bara-

bás, Maksai Béla (Papolcz), Erdős László, Szőke Julia, Osek Lajosné (Zabola) 40—40 kr, Kovács Antal 10 kr, Vajna Sándor 20 kr, melyekért fogadják hirlapilag is hálás köszönetemet. Összes bevétel 51 frt 20 kr, levonva 38 frt 20 kr kiadást, maradt 13 frt tiszta jövedelem. Egy vidéki.

Kovácsnán a jelmész-bál e hó 12-én fényesen sikerült; csak az a kár, hogy nevének nem egészen felelt meg; jelmészen csak néhányan voltak. A terem fényesen volt díszítve, miért Bogdán Zoltán, Grosz Károly, Gyertyánffy urak méltó elismerést arattak. A második négyest 26 pár táncolt. A díszes női korszoruban következő nevekkal találkoztunk: Biró Gyuláné, Bitai Mózesné, Deák Albertné, Deák Domokosné, Deák Sámuelné, Dobay Jánosné, Dónáth Lehelné, Gazda Györgyné, Gazda Károlyné, Gazda Lászlóné, Havadtöy Geróné, Hadházi Károlyné, Kése Pálné, Mátyás Miklósné, Mélik Bogdáné, Mendi Mátyásné, Dr. Póka Dezsőné, Sigmund Sándorné, Sylvester Károlyné, Sümegh Ignáczné, Száva Jánosné, Szabó Józsefné urók; Barabás Berta, Barabás Etelka, Beczk Etelka, Deák Katika, Deák Klárika, Deák Lujzika, Dónáth Ilona, Finta Gizika, Gazda Emma, Gazda Anna, Gazda Marika, Hadházi Etelka, Ilyés Borbára, Kovács Róza, Lázár Iluska, Mátyás Róza, Mélik Adél és Szöcs N. urhölgyek.

Közigazgatás.

Praktikus buzatermelés.

Az amerikai gazdák kongresszusán a buzatermeléssel és az ezzel összefüggő kérdésekkel élénken foglalkoztak. Az első kérdésre, mely a föld vetés alá való elkészítésére vonatkozott, Burne azt felelte, hogy a korai szántást, hengerelést és boronálást leginkább ajánlhatni, mert csak így lehet nézete szerint szolid magágyat készíteni. Ha a szántást csak későn lehet bevégezni, akkor a csekély barázdanak előnyt ad, mert a buza gyökereinek a kihajtás után azonnal szolid talajt kell találni. Burne azt hiszi, hogy a gazda a hengereléssel és boronálással soha sem végez felesleges munkát.

Prigle azt állítja, hogy buzát mindig kitűnő eredménnyel termel s ezt a talaj rendkívüli porhanyításának tulajdonítja. Az ő földjén rendszeren kétszer annyi buza terem, mint a szomszédokén, minék oka nézete szerint az, hogy a földet jobban készítik elő, mint azok. Hogy mért ad az ily finoman elkészített föld jobb termést, arra nézve a vélemények igen eltérők.

Némelyek azt hiszik, hogy a talaj ily esetben nedves marad, mások szerint a porhanyó földre az atmoszférának van sokkal jobb hatása.

Murphy annak a meggyőződésnek adott kifejezést, hogy a buzatermes sokkal jobban sikerül, ha eső után vetünk, mint ha a vetést eső előtt végeztük. Ezért a vetést inkább három-négy héttel is elhalasztja, csak hogy a mag nedves földbe jusson, mint hogy szárazba vetve s a vetés után várva esőre, melytől a föld felületén kemény réteg képződik.

Brown a talaj lehető legjobb elkészítését következő példával illusztrálja: Ha — úgy mond — 200 font csontot finom liszté őröltek s a csontlisztet buzaföldemre hintem szét, a termést 10 bushellel is nagyobbíthatom, mit ellenben, ha ugyanannyi csontot darabokban szőrok szét, ezzel a vetésnek többet ártok, mint használok. A rögös földet az atmoszféra nem teheti termékenyebbé s a vetésnek nem is nyújthatnak elég tápanyagot.

Ezután azt a kérdést tárgyalták, hogy mikor és mennyit kell trágyázni? A vitát Brown nyitotta meg. Saját tapasztalása alapján azt tartja legjobbnak, ha a buzaföldbe az előző évben luczernát vetnek, erre istálló- és műtrágyát használnak. A luczernát azért veti, mert utána a buza rendszeren igen jól terem. Brown azt állítja, hogy luczerna után egy bizonyos területen harmincz bushel buzája termelt, a melyről előbb néhány éven át évenként alig 8 bushelt kapott. Az istállótrágyát fejtrágyázásra használja s minden szekér trágya után átlag egy bushel buzára

számít. A műtrágyáról azt állíthatja, hogy annak noha márgás talajban nem igen nagy hatása van, de azért mégis mindig kifizeti magát.

Schuler azt állítja, hogy az istállótrágyával való fejtrágyázás hektáronként 16 bushellel nagyobb termést eredményez, s a talajt a jövő termés alá jelentékenyen megjavítja. «Ha, mondá, minden trágyalét felszívó anyagot gondosan összegyűjtenénk, és kellően felhasználnánk, a mellett állatjainkat észszerűen táplálnánk, földjeinket az istállótrágyával oly állapotban tarthatnók, hogy sohasem kellene műtrágyához nyulnunk.»

Keserű tej. A tejnek keserű ize ama tejhibák közé tartozik, melyek, sajnos, gyakran a legnagyobb figyelemmel vezetett tehénészetekben is fellépnek. Romlott takarmány, az ezáltal okozott emésztési zavarok vagy az állatnak egyébként beteges állapota okozhatja a tejhibát, mely azt a finom vaj készítésére épügy teljesen alkalmatlanná teszi, mint a tejesedények vagy a tejeskamra tisztátalan állapota. Dr. Liebscher azonban e bajt egy oly gazdaságban is észlelte, hol a tejeskamrák kikénezése és dezinfekciója egyáltalán nem segített a helyzeten, sőt a tej harmadnapra nyúlós lett s negyed- és ötödnap pedig épen rothadt ízűvé vált. Tüzetesebb vizsgálat után kitűnt, hogy némely tehén teje már fejeskor keserű ízű volt, tehát vagy a tügyben levő összes tej meg volt romolva, vagy legalább ama rész, mely a fejes kezdetén nyeretett, miből azt lehetett következtetni és pedig jogosan, hogy a bakteriumok vagy a tügyön, vagy az istállóban voltak valahol, a honnan a csecsbimbók nyilásain a tügy tejmedencéjébe jutnak s ott elszaporodván, a tejet keserű ízűvé teszik. Ez okból az istálló dezinficiálása s a tügyeknek hígított karbolsavval való nagy figyelemmel történt megmosása által iparkodtak a bajnak elejét venni, és pedig teljes sikerrel; három nap múlva sem a tejen, sem a vajon nem lehetett a legkevesebb rendelkezésszerűség észrevenni s a tartósság ellen sem volt többé kifogás tehető. Hasonló eset más-hol is fordulhat elő, s hol sem a tehénnek egészségi állapota, sem a takarmány minőségének s a tejtartó-edényeknek vizsgálata nem vezetnek nyomra, nem lesz fölöslegesen baj tovaferjedését az istállók dezinficiálása s a tügyek karbolsavval való mosása által meggátolni.

Veszélyes műtrágya-kiszórás. Ujabb időben ott, a hol műtrágyát alkalmaznak, a vele foglalkozók kezein és karjain nem ritkán daganatok és kelések támadtak, a nélkül, hogy az illetők az okát tudták volna. Egy orvos állítása szerint a baj oka nem lehet más, hogy az illetők kezén vagy ujjain horzsolások vagy karcolások voltak, midőn a műtrágyát kiszórták. Itt tehát vérmérgezés állt be. Egy esetben a beteg ujját le kellett vágni. De a következmények még veszélyesebbek is lehetnek. Ezek alapján tehát figyelmeztetjük a gazdákat, hogy a műtrágyák, különösen a chilisalétrom és a kálisók kiszórásánál nagyon óvatosak legyenek és ezt a munkát sebes kezekkel ne végezzék.

Csarnok.

Nem állja a lövést.

— Előre marrs!

A csapat megindult. Elöl egy szál káplár, hátul meg a fráter, a komisz rekruták közt a baka. Mindhármán érezték, hogy különbek a cibil népségnél. Arcukat komoly ránczokba szedték és mint Tamerlán foglyait, úgy vitték az ujonzokot a székváros felé.

A falusiak kikísérték a legényeket; hol a szülő gyermekét, hol a testvér fivérét, hol meg a jegyes imádóját.

Borcsa szép bogárszemét veres gyűrűk övezték; a legszebb lány szinte elemésztette magát a deli Solyom Pistáért, kinek bajusza pedig cseppet sem volt különb a többienél.

— Ördög tudja, mivel ígérte meg azt a lányt — mormogták a suhanczok.

— Nekünk ugyan nem kéne, adta nyápi-
cza — susogták a lányok.

A leány kékdeve nézte a legény izmos alakját; Pista rejtélyes mosollyal pillantott a lányra. Feltűnt a székhely távoli tornya.

— Cziczázzunk!

Ölelés, csók, kézszorítás! Aztán elváltak, a falubeliek hazatértek, a rekrutákat vitték a kaszárnyába.

Balogh ezredes fogadta a transportot. Hátravetette fejét, megsodorította hatalmas bajuszát, aztán jobb szemével hunyorított és intett, hogy „abtreten“. A vak is láthatta, hogy meg volt elégedve a szállítmánnyal.

Néhány nap múlva már folyt az egreczirozás. Látni kellett volna Solyom Pistát, hogyan vágta ki a haptákat, hogyan fordult reksz és linksz, hogyan értett a lófsritthez. Az ezredes ur nem egyszer veregette meg a vállát.

— Hiszen téged nem bocsátunk el egyhamar.

A fin szeme ragyogott az örömtől.

— Nem is mennék, jelentem alászan.

Fura gyerek volt; bizony pórul jár, ha az ezredes ur olvassa, hogy mi van írva a legény szívébe.

Egy nap aztán megkezdtek a lövési gyakorlatokat. Megtanulták a fegyverfogásokat, a tüzelést.

Pistára került a sor.

Halványan lépett elő, reszketett a hatalmas alak s tétova szemmel nézett az ezredesre, a ki ritkán volt távol a gyakorlóhelyről.

— No, csak nem félsz, fickó! Egy, kettő, három, tüzelj!

A lövés eldőrdült és a legény nagyot kiáltva a földre esett.

Balogh haragosan sietett feléje.

— Teringettét, mi bajod? Marha! Megijedsz egy ártatlan golyótól! Gyorsan, kelj fel, löj újra!

Pista felsemelkedett s megfogta a puskát. Lőtt és ismét hasra esett. Az ezredes majd hogy rá nem vert dühében.

— Ebadta anyámasszony katonája!

— Jelentem alászan, szívesen tüzelnék, de kérem, nem állom a lövést!

— Rögön menj a hidra s löj!

A mezőn keresztül csermely folyt; a néhány napig tartó eső folyóvá dagasztotta; a vihar elszedte a hidról a karfákat és elvitt néhány deszkát. Veszelmes dolog volt azon hidra állni.

Pista engedelmeskedett; mint a halálra ítélt, lépett a szál deszkára, mely a hidat valahogyan összetartotta; ha elesik, okvetlenül a vízbe zuhan. Az ezredes kékült, zöldült haragjában és harsány hangon kiáltotta kedvence felé:

— Tü-ü-zelj!

A lövés eldőrdült; magasra felcsapkodtak a habok és eltemették a legényt, majd meg felvetették. Pista segítségért kiáltott, aztán alámerült és a víz gyorsan vitte tovább.

A rézorrú Bojtor őrmester utána ugrott: percz alatt utólérté, megkapta hajánál és kifelé vonszolta.

Az ezredes izgatottan futkosott a parton.

— Mentse meg, mentse meg!

Bojtor a part felé közeledett; az ezredes oda nyujtotta kezét, hogy kisegítse a magas partra. Egyszerre csak az őrmester felordit; a fuladozó körülfogta és magával rántotta; új loocsanás és — az ezredes is a vízben fekiútt. Olyan ficzkándozást vittek véghez, hogy husz czápa sem különbet; kötéllal, ruddal kihúzták őket valahogyan. Az ezredesről csurgott a víz; dühösen nézett az eszméletlenül heverő Pistára, majd meg elkeseredve kiáltotta:

— Ezt a fickót küldjétek haza!

Meg is volt néhány hét múlva a lakodalom, hogy most is nyálják az ujjukat, a kik a szép Borcsa anyjának a főztét ették.

Hej, ha tudta volna az ezredes, hogy ki a falu legjobb lövője, pünkösdi királya s hogy ki tudja átuszni a széles Tiszát: dehogy engedte volna el a deli Solyom Pistát!

M.

Nyilvános számadás

a háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet javára folyó évi január 29-én rendezett álarozs táncvizgalomról.

(Vége.)

Nagy Dániel végrehajtó 40 kr, Málnási Kristóf, ifj. Turóczy István, ifj. Kovács Imre, ifj. Török Samu, Policzer Rudolf 30—30 kr; Simó Vilma övönő 25 kr, Zayzon Lázárné bálelnök az általa fizetett postaportót 35 krt elegendte a fenn írt összegben felül; Jancsó István tau-jelőlt, Barla Ferencz, Nagy Albert, Wincsendorfer Ferdinánd, Jancsó Károly meszáros, Deák János fővigyázó, Deme-ter Róbert, özv. Szabó Elekné, Jancsó Béla timár, Hoffmann Lukács, Rákosi József, Nagy Agota, özv. Pap Andrásné, Häger Ferencz, Szőcs Bálint meszáros, ifj. Dézi Dániel, Popovics András, Bodó Dávid, ifj. Kovács István, Jancsó Béla (Samué) meszáros, ifj. Kovács Bálint, I. maszk és a kártyavető maszk 20—20 kr; Szőcs Albert timár, Kovács Jenő, özv. Nagy Sándorné, Ráduly György, ifj. Molnár Dániel szücs, ifj. Molnár Mózes, Bodó Bálint, Molnár Dávid, Hoffmann György, N. N. 10—10 krt. Göczmann Jánostól 2 frt vendéglősi illetmény, Pitroff Lajostól 1 frt czukrászi illetmény és 50 kr. Ebből bélyegre kiadás 1 frt s így a tiszta jövedelem 2 frt 50 krral gyarapodott. Fogadják mindnyájan nemes tettükért meleg köszönetünket.

Elismerésünket és szíves köszönetünket fejezzük ki a rendező bizottság tagjainak, kik egész odaadással, az ügy iránt érzett meleg érdeklődéssel és szép eredménnyel oldották meg feladatukat.

A vidéki és városi áldozatkész intelligens közönség a mi legnagyobb örömünkre ez alkalommal is fényes tanujelét adta intézetünk iránt érzett rokonszenvének, pártfogásának.

Fogadják elismerésünket és szíves köszönetünket nemes jószágukért, áldozatkészességükért mindnyájan.

Az ég áldása kísérje drága életüket, hogy nemes szívük sugallatát követve, mindig pártfogói, gyámolai lehessenek minden oly intézménynek, mely hazánk nagyságát és a nép általános jólétét, boldogságát segíti elő.

A háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet kezelő bizottmánya nevében:

Kézdi-Vásárhelytt, 1887. január 31-én

Nagy Károly,
igazgató.

Piaczi árak.

Kézdi-Vásárhelytt, február 10-én.

Buza (tisza)	hektóliterenkint 6 frt 50 kr.
„ (elegy)	— frt — kr.
Rozs (tisza)	4 frt 20 kr.
„ (elegy)	— frt — kr.
Arpa (tisza)	3 frt — kr.
„ (elegy)	— frt — kr.
Zab	2 frt — kr.
Törökbuza	4 frt 40 kr.
Kása (köles)	8 frt — kr.
„ (árpa)	24 frt — kr.
Borsó	6 frt — kr.
Lencse	10 frt — kr.
Fuszulyka	5 frt — kr.
Pityóka (legszebb)	1 frt 20 kr.
Marhahus	kilogr.-kint — frt 24 kr.
Disznóhus	— frt 36 kr.
Juh-hus	— frt 14 kr.
Szalonna	— frt 60 kr.
Faggyu (nyers)	— frt 18 kr.

Hivatalos árfolyamok a budapesti áru-
és érték-tőzsdén,

február 15-én.

Magyar aranyjárdék 6%	—
Magyar aranyjárdék 4%	9.990
Magy. papirjárdék 5%	86.60
Magyar vasuti kölcsön	145.
M. keleti vasuti államkötv. I. kibocs.	96.1/2
M. keleti vasuti államkötv. II. kibocs.	125.
M. keleti vasuti államkötv. III.	114.
Magyar földterhermentesítési kötvény	103.3/4
M. földterhermentesít. kötv. záradékkal	103.3/4
Temes-bánáti földterherm. kötvény	103.3/4
Temes-bánáti földt. kötv. záradékkal	103.3/4
Erdélyi földterhermentesítési kötvény	103.3/4
Horvát-szlavon földterherment. kötv.	77.65
Magyar szőlődezmá-váltási kötvény	79.65
Magyar nyeremény-sorsjegy kölcsön	109
Tiszaszabályozási és szegedi sorsjegy	119.3/4
Osztárk járdék papirban	131.1/2
Osztárk járdék ezüstben	845.
Osztárk járdék aranyban	278.
1860. államsorsjegyek	269.80
Osztárk-magyar bankrészevény	131.
Magyar hitelbank-részevény	840.
Osztárk hitelintézet-részevény	280.—

Ezüst	272.30
Cs. és kir. arany	—
20 frankos arany	6.00
Német birodalmi márka	10.13
London (2 havi váltókért)	63.—
20 márka arany	128.1/2

Felelős szerkesztő:
Ifj. Dobay János.
 Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Sz. 767 — 1887.

Hirdetmény.

A járásomhoz tartozó Maksa községében a szesz és szeszestitalok korcsmárolási jogának haszonbérbe adása nyílt árverésen **1887. április hó 2-án d. e. 9 órakor** fog megtartatni, miről árverezni ohajtók azon felhívással értesítettnek, mikép az árverési feltételek ugy irodámban, valamint az illető község előljáróságánál bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhelytt, 1887. febr. 11-én.

Gábor Péter,
 főszolgabíró.

Sz. 48. tkkvi
 1887.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvszék mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy Csiki Józsefné László Móni végrehajtónak ifj. Molnár János hagyatéka és Jancsó Anna végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdi-Vásárhely város határán fekvő, a kézdivásárhelyi 296. sz. tjkvben foglalt A + a. 546₁. hr. sz. 12 frt; a 800. sz. tjkvben foglalt 1593₁. hr. sz. 75 frt; a 799. sz. tjkvben foglalt 1593₁. hr. sz. 150 frt; az 1188. sz. tjkvben foglalt 207. hr. sz. 7 frt, a 213. hr. sz. 9 frt, 217. hr. sz. 2 frt, 232. hr. sz. 15 forint, 2341. hr. sz. 8 frt és 3316. hr. sz. 96 frt becsértékű ingatlanokra, és pedig az

1881. évi 60 t.-cz. 156. §. A pontja értelmében a 799. és 1188. sz. tjkvben foglalt társtulajdoni illetőségre az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1887. évi április hó 6-ik** napján délelőtti 9 órakor a kézdivásárhelyi kir. törvényszék telekkönyvi hatóság irattárában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát telekkönyvi testenként készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-jén 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1887. évi jan. hó 12-ik napján tartott üléséből.

Kelemen István,
 h. elnök.
Barcsa Miklós,
 jegyző.

Sz. 6309 — 1886.
 tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvszék mint telekkvi hatóság közhirrre teszi, hogy özvegy Bartha Józsefné Hegyesi Teréz végrehajtónak Boér Mózes végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Dálnok községben fekvő, a dálnoki 1104. sz. tjkvben foglalt 4524. hr. sz. 18 frt; az 1187. sz. tjkvben foglalt A + a. 595₁, 596. és 597. hr. sz. 174 frt o. ért. 4785. hr. sz. 122 frt és 2951. hr. sz. 10 frt o. ért. becsértékű ingatlanokra az árverést a fennebb megállapított kikiáltási ában elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1887. évi április hó 4-ik** napján délelőtti 9 órakor Dálnok községben a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telekkönyvi testenként készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1886. decz. hó 22-én tartott üléséből.

Sándor Kálmán,
 h. elnök.
Fabritius Károly,
 h. jegyző.

Sz. 6279. tlkvi.
 1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint tkkvi hatóság közhirrre teszi, hogy László Móni végrehajtónak Kolonics István és neje Dézsi Rózália végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Fel-Csernáton, Al- és Fel-Torja községekben fekvő, a felcsernátoni 547. sz. tjkvben A + 2484₁, 2485₁, 2486₁. hr. sz. 33 frt, 2490₁, 2491₁, 2492₁. hr. sz. 88 frt, 2618₁, 2621₁, 2622₁^a, 2622₁^b. hr. sz. 71 frt, 2631₁, 2632₁, 2633₁. hr. sz. 165 frt becsértékű ingatlanokra, továbbá az al- és feltorjai 1090. sz. tjkvben A + 6241₁, 6242₁. hr. sz. 55 frt, 6244₁, 6245₁, 6246₁. hr. sz. 387 frt becsértékű ingatlanaira az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1887. évi márczius hó 19-ik** napján d. e. 9 órakor Fel-Csernáton és a következő napokon Al-Torja község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telekkönyvi testenként készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt

igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1886. évi december hó 9-én tartott üléséből.

Szacsvay Sándor,
 h. elnök.
Barcsa Miklós,
 jegyző.

Sz. 33., 34. — 1887.
 v. h.

Árverési hirdetés.

Alólirt kir. bir. végrehajtó a kézdivásárhelyi tekt. kir. járásbírósnak 1886—7-ik évi 3948—312. szám alatt kelt végzése folytán ezennel közhirrre teszi, miszerint végrehajtató dálnoki kisedóvoda és Dávid Gyulának 289 frt és 470 frt követelése s járulékai iránt végrehajtást szenvedő dálnoki Hadnagy Jánostól kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 556 és 81 forintra becsült ingóságok, u. m. 400 kalongya buza és rozs, 3 kancza, 2 tehén, 2 szekér, 1 pár hám, 8 szekér széna, 10 hektó árpa, 10 hektó zab, 10 hektó törökbuza és 2 kazal szalma nyilvános bírói árverezésen készpénzért el fognak adatni, minek Dálnokban a község házánál leendő eszközzésére határidőül **1887-ik évi február hó 26-ik** napjának délelőtti 10 órája tűzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdeklött ingóságok emez árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz. 180. §-a szerint, szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak; a lefoglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igénylői pedig figyelmeztetnek, hogy jogaikat alólirt kir. bir. végrehajtónál Kézdi-Vásárhelytt és az árverés napján a helyszínen Dálnokban az árverezés kezdetéig szabályszerűen érvényesítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelytt, 1887. évi február hó 11-én.

Nagy Dániel,
 kir. bir. végrehajtó

MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMVASUTAK.

KELETI VONAL.

M e n e t r e n d .

Érvényes 1886. október hó 1-től.

PREDEAL—NAGY-VÁRAD.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

Á l l o m á s o k		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.	Á l l o m á s o k		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.
Predeal (vendéglő)	(érk. ind.)				Kis-Kapus (vendéglő, elágazás Nagy-Szeben felé)	(érk. ind.)	11.19	12.44	
Brassó (vendéglő)	(érk. ind.)				Tövis (vendéglő, elágazás Arad felé)	(érk. ind.)	11.31	12.49	
Botfalu	"	4.16	7.47		Nagy-Enyed	"	1.22	2.09	
Földvár	"	4.44	8.08		Kocsárd (vendéglő, elágazás Maros-Vásárhely felé)	(érk. ind.)	1.51	2.19	
Mogyorós	"	5.02	8.24		Gyéres (elágazás Torda felé)	(érk. ind.)	2.18	2.39	
Apáca	"	5.24	8.39		Kolozsvár (vendéglő)	(érk. ind.)	3.04	3.14	
Köpecz	"	5.43	8.51		Nagy-Várad (vendéglő)	(érk. ind.)	3.14	3.22	
Agostonfalva	"	6.05	9.07		Budapest	(érk. ind.)	3.51	3.53	
Alsó-Rákos	"	6.15	9.14				4.01	3.56	
Homoród	"	6.36	9.30				5.56	5.30	
Kacza	"	7.06	9.51				6.31	6.31	6.08
Bene	"	7.28	10.04				10.00	11.00	9 13
Erked	"	7.53	10.24				10.55	11.15	9.18
Héjasfalva	"	8.18	10.39				7.45	10.00	2.15
Segesvár (vendéglő)	(érk. ind.)	8.52	10.03						
Medgyes	(ind.)	9.19	11.19						
		9.31	11.26						
		10.57	12.29						

Brassóból Bukarest felé a gyorsvonat indul reggel 5 óra 45 perczkor, a vegyes vonat délután 1 óra 55 perczkor

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelytt